

BILTEN UKPS
broj 12 – decembar 2015.

Za sve moje ljude što uporno se trude da sutra bolje bude!
(Beogradski sindikat)

Pretposlednjeg dana prethodnog uvodnika podigla se grdna vika.
Ružičasti medijski staratelj Životinjske Farme sprečio pokušaj
državnog udava da se omota oko vrata najviđenijeg padanijskog
brata. Okončan prvi čin plitkog politkom-teatra.

|||

„Umetnost, sloboda, snaga“ – životna su gesla Stivena Sigala, borca
protiv svetskih zala, dobrotvora borilačkih veština, primaoca (u Bgd
2.12) nagrade VELESRBOLJUBA, koji je aikidno iz Padanije.

|||

„Imena luda nalaze se svuda“ – osuda narcisa svake vrste –
nadglasana 3.12. udivljeničkim usklikom Sajma nauke „Čuda su
svuda“.

|||

Dan volontera, 5. decembar, bio prilika da im se još jednom zahvali
što usrdno rade na oporavku obraza Padanije.

|||

Dve obdanice posle Dana volontera i tri pre Dana ljudskih prava
(10.12) preminuo u 74-oj godini Momčilo Grubač, koji je ta prava
– dobrovoljno, samozatajno, čestito, doživotno – branio.

|||

Reklameri pretprazničkih robnih krasota tvrde da „Zima prija
svima“. Rauberima matere Zemlje pričinilo se, ipak, da klima baš ne
štima, pa su (13.12.) prošli kroz iskušenja akušerskog zaključivanja
o prebrojavanju u pregrevavanju. Potomstvo (nazvano po čuvenoj
odgodi „O tom potom“) neće u zdravlju dočekati rasplet.

|||

Narodni laprdarijum i dalje vrvi od nepodnošljivo neponovljivih,
obučeni da – nedoučeni i večno nedorečeni – neuročeno toroču.

|||

Poštar zvoni dvaput. Grobar ljubi triput.

|||

Biće sve OK sa novinarkom O. K. Neće proći OBE kao novinarka O. B.

|||

Prvo otvorili poslednja poglavlja. Kad se zna kraj, čitanje početka
može i da pričeka.

*Napomena: Iskrzane margine uvodnika iskazuju omaž izgadnelim
Padanicima, koji se prehranjuju štrpkanjem odbačenog.*

Ž. K-P.

Dodeljena Nagrada „Miloš N. Đurić“ za 2015. godinu

Kao i svake godine, na svečanoj ceremoniji u prostorijama Udruženja 7. Decembra dodeljena je nagrada Udruženja književnih prevodilaca Srbije za najbolja prevodilačka ostvarenja na srpski jezik iz oblasti poezije, proze i esejistike.

Žiri koji je sa mandatom od tri godine izabran na Skupštini UKPS 2012, radio je u sastavu: **Dejan Ilić (predsednik)**, **Mirjana Grbić**, **Ljubica Rosić**, **Neda Nikolić Bobić** i umesto **Đorđa Tomića** koji je iz opravdanih razloga zamolio da se povuče iz žirija, Uprava je kooptirala **Živojina Kara-Pešića**.

Na svojoj prvoj sednici 7. novembra 2015. žiri se konstituisao, potvrdio da Dejan Ilić ostaje predsednik i pregledao dospelala dela od 21 izdavača.

Žiri je konstatovao da su se, posle oglašavanja u Politici i upućenih pisama izdavačima, na konkurs javili, između ostalih, naši najveći i najpoznatiji izdavači: Geopoetika, Arhipelag, Klio, Paideia, Službeni glasnik, Laguna, Fedon, Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića, KOV, Akademska knjiga, Čarobna knjiga, Samizdat B92... i ostali, ali i Lom, Fakultet za medije i komunikacije, Levo krilo, Povelja, Kulturni centar Novog Sada, Agora, Samostalna izdanja...

Na narednim sastancima (12. novembra, 18. novembra, 24. novembra i 30. novembra), kao i dogovaranjem putem elektronske pošte žiri je razmatrao prevode koji su se našli u konkurenciji za Nagradu, računajući i predloge samih članova žirija - ukupno oko sedamdeset knjiga.

Na poslednjem sastanku, 30. novembra 2015. posle jednomesečnog intenzivnog rada žiri je razmatrao prevode koji su se našli u najužem izboru i doneo konačne odluke:

Iz oblasti **poezije** u najužem izboru su se našla sledeća dela:

- Toni Hogland: *Nemoj reći nikome*, prevod Alen Bešić, izd. Povelja, Kraljevo, 2015.
- Robert Bler: *Grob*, prevod Milena Dasukidis, izd. Gavran, Smederevo 2015.
- En Karson: *Lepota muža*, prevod Bojana Vujin, izd. KC Novi Sad 2015.

Iz oblasti **proze** u najužem izboru bile su sledeće knjige:

- Merete Linstrem: *Dani u povesti tišine*, prevod Radoš Kosović, izd. Geopoetika, Beograd, 2015.
- Žan Mišel Genasija: *Klub nepopravljivih optimista*, prevod Vlaimir D. Janković, izd. Čarobna knjiga, Novi Sad 2015.
- Margo Rejmer: *Bukurešt - prašina i krv*, prevod Mila Gavrilović, izd. Levo krilo, Beograd, 2015.

Iz oblasti **humanistike** žri je izdvojio dela:

- Žan-Pjer Sarazak: *Poetika moderne drame*, prevod Mirjana Miočinović, izd. Clio, Beograd, 2015.
- Robert Mišambled: *Istorija nasilja od kraja srednjeg veka do danas*, prevod Tamara Valčić Bulić, izd. Akademska knjiga, N. Sad 2015.

Žiri je na kraju doneo sledeće odluke:

1. Da se nagrada za najbolji prevod iz oblasti poezije u 2015. godini dodeli **Alenu Bešiću** za prevod knjige **Tonija Hoglanda: Nemoj reći nikome**, izdavač Povelja, Kraljevo 2015.
2. Da se nagrada za najbolji prevod proznog dela u 2015. godini dodeli **Radošu Kosoviću** za prevod dela **Merete Linstrem: Dani u povesti tišine** izdavač Geopoetika, Beograd, 2015.
3. Da se nagrada „Miloš N. Đurić” za najbolji prevod na srpski jezik iz oblasti esejistike u 2015. godini dodeli **Mirjani Miočinović** za prevod dela **Žan-Pjera Sarazaka: Poetika moderne drame** u izdanju Clio, Beograd, 2015.

Za žiri je predstavljalo prijatno iznenađenje što je, kao i prethodne godine, i ove godine bilo nekoliko izuzetnih prevoda iz oblasti poezije.

Po tradiciji i ova godina bila je izuzetno bogata dobro prevedenim proznim delima i delima iz humanistike, te je žiri u najuži izbor uvrstio dela koja su se uz nagrađena izdvojila izuzetnim prevodilačkim ostvarenjima.

Sve odluke o najužem izboru i o nagrađenim knjigama žiri je doneo jednoglasno.

Obrazloženje žirija za dodelu Nagrade „Miloš N. Đurić“ Toni Hogland, Nemoj reći nikome, u prevodu Alena Bešića

Klima-uređaji rade prekovremeno, leto je, dok su po krovovima zgrada načičkani policajci i snimateljske ekipe. I samo je nebo mobilisano, nadvijaju se milinejumski oblaci. Domaći snajperista ili strani terorista, malo je važno, stvarnost je prisutna i, istovremeno, dovedena u pitanje. Mi smo dovedeni u pitanje, krećemo se kao da

nas neko stalno gleda, kao da smo nečim nevidljivim uslovljeni. Nova transpolitička realnost, nastala pre Jedanaestog septembra, ali obeležena, ili brutalno promovisana, upravo tim datumom. Sve je otežano, ulicama krećemo se tiše, ogoljeni, preeksponirani, a ipak željni uzavrele lekovite, letnje kiše. Post-Amerika, postamerička stvarnost.

Kako se ona vidi u pesmama Tonija Hoglanda? Sunce na zalasku otkriva crnu unutrašnjost oblakâ, prošaranu tamnocrvenim krvavog bifteka. Ponekad zalazi kao brod koji tone, dok se iz njega izliva bujica lepljive narandžaste boje. Ili je sunce na zalasku kao karavan teretnih kola u plamenu. Ova doslovnost izraza,

zapravo silazak, ili pad, metafore u svet, gde se više ništa ne pre-nosi, ne metaforiše, odlika je sveta koji živi uporedo sa vlastitom slikom. Fraktalizovan i ekranizovan, flat, previše veran a nedovoljno stvaran, taj svet daje nam se doslovno, bez viška smisla, onako kako nam se i naš život odvija doslovno, u bleskovima banalnosti. Naša intimnost nije garancija subjekta, naša društvenost ne vodi nas bivanju sa drugima. Delovi razgovora, ulomci naših i tuđih života, znakovi društvenosti, političkog, konzumerizma, savremene ekonomije, nikada ne uspevaju da sastave celovitu sliku sveta. Ispovedno i socijalno ovde se često prepliću i zamenjuju mesta. Ne postoji jasna podela na unutrašnji i spoljašnji domen subjekta. Intimni smo sa reklamama, u letnjoj večeri i mi smo samo reklama za letnje večere. Ali, ispod, ipak, kao nada, otvara se pukotina ljudskosti, pesnikova „drevna inteligencija bola“, koja je i mogućnost za drugost u svetu gde nema ničeg što se ne može banalizovati.

Sve ovo dato je u narativnim stihovima bliskim prozi, koji u laganom ritmu klize niz stranicu, proizvodeći nizove očuđenih poetskih sekvenci, u kojima se liričnost često spaja sa ironijom, pri čemu se ne zna uvek čija je to ironija, subjekta ili same stvarnosti.

Toni Hogland je američki pesnik, rođen je 1953. u Fort Bragu, u Severnoj Karolini. Predaje kreativno pisanje na Univerzitetu Hjuston i Koledžu Voren Vilson. Dobitnik je mnogih nagrada. Objavio je zbirke Slatko rasulo, Magareće jevanđelje, Šta za mene znači narcizam, Mali okeani, Neuklopljeni u poznu dinastiju Honda, Molba za otpust iz sna i druge.

Za njegovo predstavljanje u našoj književnosti dužni smo pesniku i prevodiocu Alenu Bešiću. Prevodilac Džamejke Kinkejđ, Brusa Četvina, Džona Faulsa, Džojks Kerol Outs, Eni Pru, Džin Ris, Dereka Volkota, otkriva nam pesnika, dosad potpuno nepoznatog kod nas, koji će, izvesno je, ostaviti dubok trag u našoj poeziji. Bešićev prevod doista približava nešto što je bilo izvan granica našeg

iskustva, a odsada će biti važna činjenica. Ima se utisak da je prevodiočev rad nevidljiv, kao da se prevodilac pomerio da bi se autor pojavio. Prateći original verno i nenametljivo, odstupajući od njega samo koliko je potrebno da bi se ova poezija umešno uvela u srpski jezik, prevodilac uspeva da nam prenese sve važne odlike Hoglandovih pesama. Njihovu aktuelnost i ubedljivost, ali pre svega neobičnu prisnost koja se raspliće u slobodnim i nehajnim ritmovima stihova koji imaju šta da kažu o našem svetu, unoseći taj svet u sebe, sebe u svet iznoseći.

Dejan Ilić

Objasnjeno žirija za dodelu Nagrade „Miloš N. Đurić“

Merete Linstrem: *Dani u povesti tišine* u prevodu Radoša Kosovića

„Ja sam ga pustila.“

Ovom smislovnom elipsom otpočinje gorka povorka nesahranjivih uspomena. Eva, junakinja, u svojoj ispovesti zaobilazi ukućane, sveštenika, rođake, kućnu pomoćnicu. Poverava se jednoj jedinoj osobi – čitaocu. Danonoćni koštac muške i ženske bračne tišine Eve i Simona teče uz nečujne grcaje ispod površine običnih reči. Rečenice utru u sred misli. Da bi posle tihog uzdaha bile nastavljene. Nedosegnuti zamasi nemuštog opštenja, nalik na uzaludan trud promrzlog beskućnika da ovlaženim kresivom začne plamičak. Nemi vapaji za barem jednom rečju – bila ona čemer ili melem – koja bi unela zatišje u tišinu. Nedoumice u kojima bojažljivost stalno preteže nad odvažnošću.

Nema pomoći od dugih godina telesne bliskosti i prostorne blizine. Jednina ne uspeva da opkorači prepreku koja je deli od malobrojne množine bližnjih.

Tišina iz naslova nije Plautovo i Hobsovo *Čovek je čoveku vuk*. Nije ni Sartrovo *Pakao, to su drugi*, niti *Rat svih protiv svih*. Nije ni sveta osama bogomolje koju pohodi glavari Sent-Egziperijevog „Utvrđenja“. Ona je neutažena – i neutaživa – želja da se drugome oprosti, ali tek pošto se pred njim iskupi. Prikrivanje se pravda

uvidavnošću. Zaogrnuti plaštom plašnje da su im se plemenite namere izmetnule u trajne ozlede, duše se leče jogunačkom ćutnjom. Ovo vrzino kolo bežanja od sebe progonjenog sobom dalo bi se, možda, sažeti kao *Čovek je sebi tamnica*.

Šta su, pitate se, činovi za čija strogo oročena priznanja, ako se kasno ili nikad ne uruče, sledi surova kazna? Ne bismo se usudili da vam prepričavamo ovu ispovest u kojoj svaki prekid čitanja liči na neučtivost prema osobi koja vas je odabrala za nemog sagovornika. Pripovest iz druge ruke obezvređila bi pojam povesti u

naslovu. Upravo taj otpor prepričavanju jemči da pročitano ne pristaje na seobu u zaborav. U slepom sokaku završne rečenice „*Posle ga više nikad nisam videla*“ čitalac je prepušten nagađanju o nedorečenom.

A prevodilac, najpažljiviji čitalac, koga je pisac pre nas uputio u ovu ispovest? Brižljiv (i više od toga – brižan) u traženju reči kojima valja predstaviti nečije nepronađene reči. Nadnesen nad ambis te zaglušne tišine samotništva i neutešne potištenosti, gospodin Kosović namernim, životno odomaćenim jezičkim običnostima, mestimično smekšava Evinu otuđenost od kućevnog okružja i doprinosi njenoj prisnosti sa čitaocem. Usuđujemo se da ovom nadmetanju autorkinog i prevodiočevog majstorstva oko prikazivanja patnje kroz izuzetnu običnost dodelimo odličje najpoetičnijeg poređenja u našem jeziku: *Miriše ko duša*.

Živojin Kara-Pešić

P.S. Žiri pozdravlja pojavu beleške o prevodiocu na kraju knjige.

Obrazloženje žirija za dodelu Nagrade „Miloš N. Đurić“

Žan-Pjer Sarazak: *Poetika moderne drame u prevodu Mirjane Miočinović*

Žan-Pjer Sarazak je francuski pozorišni teoretičar, dramski pisac, reditelj i profesor. Na pozorišnim studijama na Novoj Sorboni-Pariz III, gde inače predaje, profesor Sarazak je, između ostalog, osnovao Grupu za istraživanje moderne i savremene drame. Jedna od njegovih istraživačkih grupa, koju su činili filolozi, teatrolozi i dramaturzi zajednički je radila na pojmovnom i leksičkom aparatu nove drame i rezultat tog rada bila je knjiga *Leksika moderne i savremene drame* iz 2005. godine, koju je na srpski takođe prevela Mirjana Miočinović, a objavio KOV, 2009. godine. Sarazak je napisao veći broj knjiga, a među najznačajnije spadaju *Budućnost drame* (1981), *Intimno pozorište* (1989), *Pozorišna kritika. Od utopije do razočaranja* (2000), *Parabola ili detinjstvo pozorišta* (2003), *Igra snova i drugi obilazni putevi* (2004).

Kao pozorišni teoretičar Sarazak se pre svega bavio onim što je njegov nemački kolega Peter Sondi u svojoj *Teoriji moderne drame* nazvao „krizom drame“. Posle ovog termina, pojmovni aparat moderne drame obogaćen je pojmovima kao što su „kriza dijaloga“, „kriza mimezisa“, „kriza fabule“, „kriza junaka“. Ipak, bez obzira na sve ove „krize“, po svemu sudeći i Sarazak, kao i njegov kolega Peter Sondi, smatra da „istorija moderne dramske književnosti nije odigrala poslednji čin i da zavesa na nju još nije pala“. I u svojoj novoj knjizi, *Poetika moderne drame. Od Henrika Ibžena do Bernara-Mari Koltesa*, Žan-Pjer Sarazak nastavlja svoja istraživanja moderne drame, koja se, po svoj prilici, ne bavi dramom u životu, nego dramom života i, bez obzira na procese dekonstrukcije, dedramatizacije, kako kaže autor, drama i dalje živi kao tekst iako je savremena drama – drama bez dramske progresije.

Progresirajući motivi u drami ustupaju mesto regresirajućim, onome što se već dogodilo... To je počelo 1880. godine i traje i danas. Zašto se prelomnim smatraju upravo osamdesete godine XIX veka? To je vreme kad drama širi svoje granice i time omogućava nastanak nove paradigme drame. Jedinstvo vremena, mesta i radnje počinje se smatrati zastarelim i štetnim po razvoj dramske forme. Aristotelovo trojstvo „poredak, veličina, celovitost“, koje se izražava metaforama „lepa životinja“ i „živo biće“ – više ne važi. Sarazak je to nazvao krajem lepe životinje, „savršenih proporcija s početkom, sredinom i krajem“.

Prelaz iz XIX u XX vek nije samo vreme obnove književnog materijala drame, nego je to i vreme razvoja režije. Zahvaljujući umetnosti režije, drama se sve manje doživljava kao književni tekst, a sve više se posmatra u rediteljskom kontekstu. Ne samo dijalog, replika, autorske napomene, intonacija, nego čak i ćutanje u „novoj drami“ čine tekst i stvaraju sliku. Ova knjiga se, međutim, bavi modernom dramom, a ne njenim tumačenjem na sceni.

Drama je, kaže Sarazak, prešla na režim infradramskog: nema više junaka, nema dramske progresije, nema zapleta i raspleta, nema velike katastrofe, – postoji samo niz sasvim malih katastrofa. Drama je ušla u svakodnevno, ali to ne znači da su veliki istorijski konflikti nestali (svedoci smo da nisu

nestali), već da se moderna drama njima ne bavi kao sukobom između velikih ličnosti, budući da su se velike ličnosti utopile u anonimnost, svojstvenu industrijskim i postindustrijskim društvima. Ovaj zaključak se čini veoma važnim. Kod Čehova drama života proističe iz neke vrste očigledne drame u životu. O građanskom tragičnom Peter Sondi kaže da ono „nije nastanjeno u smrti već u životu“. Smrt kao događaj postaje gotovo beznačajan detalj i nestaje pred dramom života svih, čitavog čovečanstva. Svaka ličnost se nalazi na putu stradanja. Kad Čehovljevog Platonova (u istoimenoj drami) jedan od likova drame pita: „Šta vas boli?“ on odgovara “Boli me Platonov”. Ideja života čvrsto je povezana sa idejom gubitništva. Moderno tragično je doživotno tragično. „Upropašćeni život“, „užasni život“ o kome govore Ibzenove, Strindbergove, Čehovljeve, Pirandelove ličnosti zapravo je iznad svega jedan otuđen život. Prokockan život. Ibzenov Borkman kaže da život nije uvek najdragoceniji. Kod Pirandela reč je o životu bez postojanja, o životu kao odsustvu postojanja, o „lažnom životu“. Čehovljev Čebutikin kaže: „Nas nema, ničega nema na svetu, mi ne postojimo nego nam se samo čini da postojimo...”

Drama života, kaže autor, poput bujice preplavljuje dramu u životu. U svakoj drami života postoji destruktivna drama u životu, koja je izgubila svoj početak, svoju sredinu i svoj kraj. Zato se pojavljuju postupci montaže, ponavljanja, variranja i retrospekcije.

Čak i u političkoj dramaturgiji, recimo kod Brehta, narodska vitalnost i energija okreću se protiv sebe kroz oportunističke i političke ili naprosto apolitične postupke. Dakle, drama života, veli Sarazak, pre svega je drama ne-života, drama ne-ostvarenja života u postojanju. Prepreke pred ostvarenjem mogu biti metafizičke, ontološke, egzistencijalne, socijalne ili političke. Bitno je samo da dođe do konfrontacije između pozorišnog gledaoca i onog što Žan-Lik Nansi naziva „golotinjom postojanja“.

Modernoj drami je svojstven lik bez karaktera. Aristotel je u svojoj *Poetici* napisao da „bez radnje ne bi moglo biti tragedije, a bez karaktera bi“. Na samom prelazu u XX vek došlo je do cepanja karaktera, tj. jezgra individualizovanog lika, i to sa pojavom Strindberga, a zatim i Pirandela. Došlo je do dekonstrukcije karaktera. Pirandelo razbija karakter u paramparčad i baca svetlost na nesklad između sebe i sebe koji upravlja životom likova. Tako lik u modernom pozorištu počinje da liči na „priviđenje bez supstance“, na Muzilovog „čoveka bez svojstava“. A umesto hora, karakterističnog za antičku dramu, u modernoj drami, u kojoj nema autentičnog zajedništva, pojavljuje se, „mnoštvo samostalnih neslivenih glasova i svesti“. Lik je sve češće „čovek gomile“, bez svojih aktivnih svojstava. Strindberg kroz Gospođicu Juliju nastoji da stvori lik lišen karaktera, „sastavljen od krpa“. Likovi u modernoj drami postaju nepostojani i nestalni, bez identiteta. Preuzimaju ulogu svedoka. Umesto da budu učesnici drame u životu, oni postaju svedoci te drame. Oni ne delaju, oni samo pate. Pol Riker, imajući na umu savremeni roman i savremenu dramu, to označava kao „pomračenje identiteta“, koji je blizu svoje „tačke poništenja“.

Sarazak postavlja pitanje o tome „koji stepen nepravilnosti ili odstupanja od tradicionalnog dijaloškog pozorišta moderna i savremena dramska forma može upiti u sebe a da sebe ne rastoči“? Čini se da je drama mrtva, a dokaz je njena autopsija koju je izvršio Becket, što se dogodilo u *Kraju partije*. Sarazak, međutim, smatra da je telo drame rasparčano, fragmentirano, ali da je i dalje živo. Drama priznaje svoju nepotpunost, rascepanost, svoje praznine i u pomoć priziva scenu. Rađa se moderna režija.

Dramska forma izmiče svakoj meri, a posebno poziciji koja je smešta između epske i lirske forme, određene Aristotelovom *Poetikom* i Hegelovom *Estetikom*. Nešto se promenilo u vremenu između Strindberga, koji je svojim „prividima komada“ izmislio strategiju izlivanja, i Petera Handkea kod koga isprepletenost sva tri načina, dramskog, lirskog i epskog, postaje čvršća i prisnija; koegzistencija se pre uspostavlja na vertikalnom planu – dijalozima, nego na horizontalnom planu – nizanjem. I, kako kaže, Sarazak, taj proces je nepovratan i u njega su uključeni

mnogobrojni pisci. Komad se više ne svodi na veliki „dramski sukob”; pored čisto dramskih trenutaka, zasnovanih na međusobnim sukobima, postoje i epski trenuci objektivnog pogleda na svet, na čovečanstvo u celini, i postoje lirski trenuci dijaloga sa samim sobom, dijaloga sa svetom.

Na samom kraju svoje knjige Sarazak postavlja još jedno važno pitanje: Do koje tačke razvoj dramske forme, koji traje više od jednog veka, može ići u pravcu pozorišta performansa? On odbacuje perspektivu dramskog pozorišta koje bi se naprosto rastočilo u tom „postdramskom” jedinstvu. U zaključku, Sarazak piscima čak daje savete, pa bi tako Leman, po njegovom mišljenju, trebalo da prihvati da su mikrosukobi konačno zamenili veliki dramski sukob, a Floransi Dipon savetuje da prihvati to da igra više nije antonim drame, već njen najpouzdaniji saveznik. „U novoj paradigmi drame, kaže autor, nije više reč o razvoju i o vođenju ovog ili onog lica ili grupe lica do njenog kraja, već o zapitanosti nad samim čovekovim postojanjem... Drama života, to je drama čoveka”.

Čitanje ove studije je, zahvaljujući izvanrednom prevodu Mirjane Miočinović, gotovo kao čitanje dramskog teksta. Jer, knjiga, u neku ruku, predstavlja dijalog između različitih teoretičara, drame, filozofa, dramskih pisaca i njihovih likova koje Sarazak izvodi na scenu.

To što je ove godine nagradu koja nosi ime Miloša Đurića, profesora antičke filozofije i književnosti, koji je antičku dramu predavao i studentima Akademije za film pozorište, radio i televiziju, dobila upravo Mirjana Miočinović – takođe profesor na toj Akademiji, sada Fakultetu dramskih umetnosti, i koja je takođe studentima predavala teoriju i istoriju svetske drame, potvrđuje da je nit vremena koja povezuje različite epohe još čvrsta. Pošto je profesorka Miočinović i sama teatrolog, neko neupućen bi mogao pomisliti je da je njoj bilo lako da savlada ovaj komplikovani tekst. Ali svi koji su se bavili prevođenjem teorijskih dela iz oblasti teorije književnosti, filma i pozorišta, istorije filozofije, arhitekture, slikarstva itd., znaju koliko je to zahtevno, koliko je potrebno napora i filigranskog rada da se sve proveriti, koliko mora da se čita i upoređuje, koliko je mukotrpno pronaći preveden tekst nekog dela koje autor obilno citira, a onda ustanoviti da prevod ne odgovara komentaru, i tada se mora tražiti original ili prevoditi sa jezika na kome se delo koje se citira, što kod prevodioca uvek izaziva veliku zebnju.

Žiri se nada da će ovo priznanje vrhunskom prevodilačkom umeću Mirjane Miočinović na ovu važnu knjigu skrenuti pažnju njenih bivših studenata i sadašnjih studenata Fakulteta dramskih umetnosti, kao i svih koji se bave kulturom.

Mirjana Grbić

(poruke iz druge ruke – *prim. prev.*)

Onim sklonim da se zaduže:

„Ako želiš biti sit, nemoj dizati kredit!”

Rijaliti gledačima:

„Turn off the TV, turn on your MIND!”

Političkim preletačima:

“Za malo keša puno opranog veša”.

Ministru kulture:

Provozajte se F M radio-skalom. Udahnite miris cveća i zadah smeća.

Vernicima:

Čuvajte se i(n)spirativne teze vrhovnog duhovnika o isukanom odbrambenom maču. Pobrkao je kundak (dršku od puške) i kondak (himničko pojanje u čast praznika).

Nepoželjnima:

Svaki vaš gaf ide na poligraf! Jedino važi detektor laži.

Zaljubljenima:

Neka vam ona ili on bude prvi izbor, a ne poslednja šansa.

Zatočenicima računara:

Šetajte što više. Ko šeta, nije laka meta. Idite na Kale(Megdan), u Bezdan (kraj Sombora), u Prolom (banju), u Pržogrnce.

Slavljenicima Božića:

Kad krenete u šumu po badnjak, setite se one staroengleske: „Moćni hrastovi izrastaju iz malih žirova”.

Pravopiscima:

Pobunite se protiv besnih glista o navodnicima u svakom novom redu bez izvodnika na kraju. To vodi u brakorazvod zagrada koje su do sada išle u paru.

Neupućenima:

Ne birajte između NATA i Istočnog brata. Ostanite na promaji gostoprимno raskriljenih vrata.

UPOZORENJE:

Ukoliko šalžete novogodišnje čestitke, ili krećete u praznične posete, u Padaniji nećete nikog naći kod kuće. Svi su kući, gde ih čuva „Čakšta Više, indijska boginja, zaštitnica polupismenih”.

SREĆNIH 365 DANA I NOĆI

U 2016. GODINI

ŽELI VAM

UKPS